

Hoofdstuk 149

Lieve kleinkinderen,

Hoe intens laag en gemeen kan een mens zijn, om er zelf beter van te worden? Hoeveel drugsdoden moeten er nog vallen, voordat de drugsbaronnen genoeg geld verdiend hebben? En de drugsdealers? Zij gaan over lijken....

Ik leerde mijn leerlingen vroeger: 800 tot 1000 – invallen van de Noormannen in ons land. En waarom stopten die rovers met moorden en plunderen? Antwoord: Ze bekeerden zich tot het Christendom.

Lieve kleinkinderen, ik geloof, ja ik weet zeker dat er maar één weg is dat alle mensen op deze wereld in vrede en gerechtigheid met elkaar kunnen leven en dat is wanneer alle mensen zich houden aan de belangrijkste wet die Jezus ons geleerd heeft: God lief hebben boven alles en je naaste (je medemens) liefhebben als jezelf.

Hoofdstuk 149 - Daniël bij de leeuwen - Daniël 6

Het eerste jaar na de val van Babel regeerde Darius de Meder over het grote Perzische rijk. Hij was al over de zestig toen hij koning werd. Darius was een totaal ander man dan Nebukadnezar was geweest: die wist wat hij wilde en volgde zijn eigen weg. Maar Darius luisterde vooral naar zijn raadgevers en deed meestal wat zij hem adviseerden. En dat was niet altijd in het landsbelang of in het voordeel van de koning. Zijn raadgevers dachten in de eerste plaats aan zichzelf!

Het was maar goed dat er één van de hoogste dienaren van de koning een trouw en eerlijk man was en die ook nog uitblonk in wijsheid en verstand: dat was de Judeeër Daniël.

Het was al lang geleden dat hij als een ongeveer veertienjarige jongen de reis van Jeruzalem naar Babel had gemaakt. Hij was nu bijna negentig jaar, maar gelukkig nog altijd goed gezond en scherp van verstand.

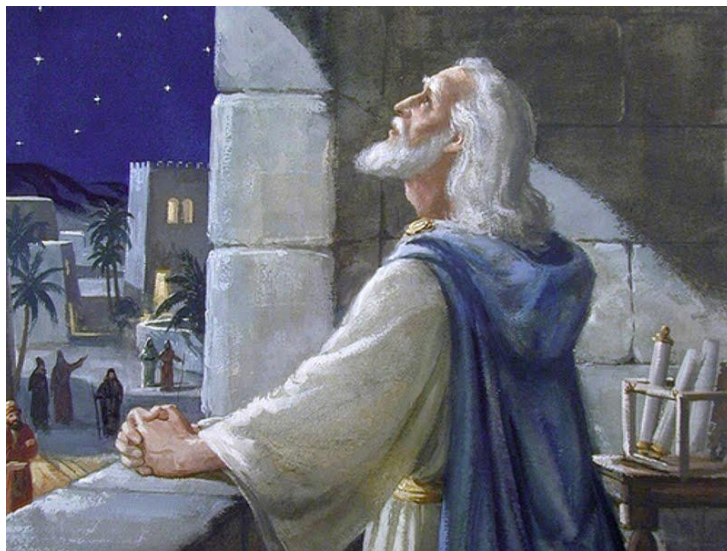
Koning Darius had zijn rijk onderverdeeld in honderdtwintig provincies met elke provincie een stadhouder aan het hoofd. En boven deze stadhouders had hij drie vorsten aangesteld die ervoor moesten zorgen dat de belastingen op tijd betaald werden en dat de koning zijn deel kreeg. Eén van die drie was Daniël en omdat hij zijn werk bijzonder trouw deed dacht koning Darius erover om hem de algehele leiding te geven.

Natuurlijk vonden die beide andere vorsten dat niet leuk en ook de honderdtwintig stadhouders waren niet zo wijs met Daniël. Het was al erg genoeg, dachten ze, dat die Judeeër zo'n hoge functie had. Hij keek hen altijd op de vingers en als hij nu nog meer macht kreeg, dan konden ze nooit meer iets extra's voor zichzelf regelen. Zulk leuk werk was het niet om voor de koning belasting te innen. En als er dan nooit eens iets extra's voor hen was, nu dan mocht een ander voor hen dit werk wel overnemen! Een stadhouder moest binnen een paar jaar rijk zijn. Dat was altijd zo geweest en als dat niet meer mocht, nu dan hield alles op.

De beide andere vorsten hadden er niets op tegen dat zij zichzelf zo nu en dan iets extra's toe-eigenden, maar die Daniël gunde hen niets. En waarom niet? Hij werd er persoonlijk toch niets minder van wanneer zij een beetje geld achterover drukten? Ook die Judeeër zelf mocht er wel beter van worden. Dat hadden ze hem al vaker als één keer laten weten!

Maar Daniël luisterde niet naar hen. Hij strafte hen zelfs wanneer hij hen op diefstal betrapte. Ten einde raad maakten ze een plan om hem bij de koning aan te geven. Ja, maar waarvoor? Dat moesten ze nog uitvinden. Natuurlijk deed Daniël ook wel eens iets dat niet door de beugel kon. Dat doet ieder mens. Maar hoe ze Daniël dag en nacht ook in de gaten hielden, ze konden niets onrechtmatigs bij hem ontdekken. En ze konden toch moeilijk bij de koning een klacht over Daniël indienen omdat hij eerlijk en rechtvaardig was....

Je zou toch denken dat ze respect voor hun vijand Daniël zouden krijgen. Maar nee, hun haat werd alleen maar groter. Een man op zo'n belangrijke post en dan helemaal eerlijk? Dat kon geen kant uit! Ze waren het met elkaar over één ding eens: *Daniël moest dood*. De vraag was alleen: hoe?

Daniël bidt voor het open raam.

Eindelijk kregen ze een ‘geweldig’ idee. Die Judeeër die zo nauwkeurig was in zijn werk en zo trouw aan de koning was natuurlijk ook trouw aan zijn God en heel nauwgezet in zijn godsdienstplichten.

Ze wisten dat Daniël drie keer daags naar zijn kamer met het platte dak ging om te bidden. Iedereen kon hem daar voor het open raam zien zitten, terwijl hij de kant van Jeruzalem uitkeek.

Als er nu eens een wet gemaakt werd dat zulk bidden verboden zou zijn, op straffe van de dood? Dan hadden ze hem....

Met z’n allen gingen ze naar koning Darius en bogen diep voor hem.

‘Koning, wij wensen u een lang leven toe. Omdat u zo’n geweldige koning voor ons bent hebben wij een wens. Wij allemaal willen graag dat u een nieuwe wet maakt, dat dertig dagen lang alle mensen alleen maar aan u iets mogen vragen en ook alleen aan u offers mogen brengen.

Natuurlijk willen wij de goden niets tekort doen, maar wanneer die dertig dagen voorbij zijn, kan iedereen aan zijn eigen god wel een extra offer brengen. *Maar wilt u alstublieft voor één maand lang onze god zijn?* Dan zullen alle mensen weten wat een geweldige koning u bent en het rijk van Perzië zal sterker zijn als ooit tevoren. Koning, wanneer u die wet maakt, schrijf er dan ook in dat iedereen die zich niet aan deze wet houdt, in de kuil van de leeuwen gegooid zal worden. Maar eigenlijk is dat overbodig, want geen mens zal het durven wagen om zich niet aan deze wet te houden....’

Koning Darius begreep niet het dat de bedoeling van deze ‘mooipraters’ was om Daniël te doden. De noodzaak om zo’n wet te maken, daarvan was hij niet zo overtuigd. Maar het was wel een hele eer. En niet lang daarna zette hij zijn naam en ook zijn zegel in de weke was onderaan het papier.

Zo was het een ‘Wet van Meden en Perzen’ geworden, die niet meer veranderd of ingetrokken kon worden. En de trotse koning wist niet dat hij zojuist met eigen hand het doodvonnis had getekend van zijn trouwste dienaar en zijn beste vriend.

Een dag later stonden dezelfde mannen al weer voor koning Darius troon. Ze bogen nog dieper dan de eerste keer.

‘O koning, leef in eeuwigheid,’ zeiden ze. ‘U heeft gisteren toch een wet ondertekend dat deze maand behalve aan u geen mens iets aan zijn god mocht vragen en ook geen offer mocht brengen?’

De koning antwoordde: ‘Dat is een uitgemaakte zaak. Het is een wet van Meden en Perzen, die niet ongedaan gemaakt kan worden.’

‘O Koning, wat erg,’ antwoordden ze, ‘uw dienaar Daniël heeft toch zijn God aanbeden, zelfs drie keer. En was hij nu een gewoon burger geweest, dan hadden wij het misschien door de vingers gezien. Maar zo’n belangrijk persoon moet toch het voorbeeld geven! Hij moet gestraft worden.’

Na deze woorden drong het pas tot de koning door dat deze hele wet een vals complot was geweest om Daniël ten val te brengen.

Dat hij zo naïef, zo onnozel had kunnen zijn. Maar nu was het te laat! O, hij haatte ze, die hele bende voor zijn troon met hun schijnheilige gezichten. Maar hij kon niets meer doen. Het was een wet van Meden en Perzen en zelfs hij, de koning, kon die wet niet veranderen!

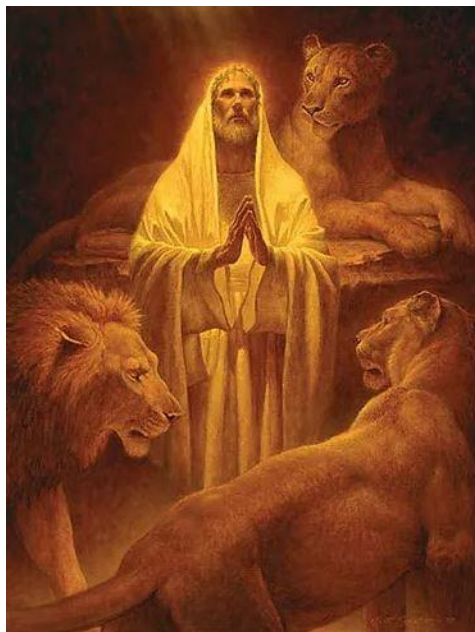
Maar hij liet het er niet bij zitten. Zijn vriend Daniël zou niet sterven door zijn dwaasheid. Heel de dag was hij bezig om een uitweg te zoeken. De knapste rechtsgeleerden zette hij aan het werk, maar alles was vergeefs. Hoe kon hij ooit weer een misdadiger straffen als hijzelf zich niet aan de wet hield?

Diezelfde namiddag kwamen de stadhouders nog een keer bij de koning en eisten de dood van Daniël. Het kon niet anders....

Koning Darius liet Daniël komen en las hem het vonnis voor.

En zo stond de oude profeet voor de koning, rechtop en moedig. Hij wist dat hij niets verkeerd had gedaan. Hij was een oude man en wanneer het nu zijn tijd was, dan zou hij rustig sterven. Maar zo niet, Daniël wist dat God machtig genoeg was om hem redden van de wilde dieren. Hij geloofde dat hij in Gods hand was. Hij klaagde niet toen hij het harde vonnis hoorde. Hij wist wel dat de koning hem graag had willen redden, maar dat dat niet kon vanwege de wet van de Meden en Perzen.

Toen ze Daniël wegbrachten liep de koning zelfs met hem mee door het grote park, naar de leeuwenkuil. In zijn bitter verdriet zei hij: 'Daniël, ik hoop dat jouw God, die jij zo trouw dient, jou redt.'

‘Daniël, ik hoop dat jouw God jou redt.’

Het was alsof deze heidense koning een wonder verwachtte van de God van Israël. Toen namen de stadhouders Daniël beet en gooiden hem in de kuil voor de hongerige leeuwen. Ze lachten. Deze Judeeër zou hen nooit weer op de vingers kijken.

Het leek of de koning nog hoop had, maar zij wisten wel beter. Uit deze diepe kuil was nog nooit een mens levend uitgekomen....

Toen de leeuwenkuil met een zware steen afgesloten en met de zegelring van de koning verzegeld was, gingen de stadhouders terug naar hun huizen en de koning naar zijn paleis. Die nacht sliep de koning niet. Ook at en dronk hij niet. Met zijn gedachten was hij bij zijn vriend Daniël. Soms dacht hij: Het kan niet, er bestaat geen God die Daniël kan redden bij die hongerige leeuwen. Maar dan weer moest hij denken aan die oude verhalen, die Daniël hem verteld had. Over de wonderen die de God van Israël gedaan had. En dan hoopte hij weer, zelfs tegen beter weten in.

De volgende ochtend, de zon was nog niet eens opgekomen, stapte koning Darius uit zijn bed. Hij trok vlug zijn kleren aan en liep de tuin in. Hij was nog niet eens bij de ingang van de leeuwenkuil toen hij al riep: ‘Daniël, dienaar van de levende God! Heeft je God, die jij zo trouw dient, je kunnen redden van de leeuwen?’

‘Daniël, heeft jouw God je kunnen redden van de leeuwen?’

Met zijn oor dicht bij de steen, luisterde hij. Het kon niet... Het was onmogelijk! Maar toen kwam de stem van Daniël diep uit de leeuwenkuil: 'Mijn God heeft zijn engel naar mij in de leeuwenkuil gestuurd. Die engel heeft ervoor gezorgd dat de leeuwen hun bek niet open konden doen. Ze hebben mij niets gedaan. God weet dat ik onschuldig ben en ook koning, dat ik niets van u gestolen heb.'

Nog nooit in zijn hele leven was koning Darius zo blij geweest als nu. Maar hij had ook nog nooit in zijn leven zo'n groot wonder gezien. Hij riep zijn dienstknechten en zo snel als maar mogelijk was werd Daniël uit de leeuwenkuil gehaald. Hem mankeerde niets. Het in- en ingemene plan van de stadhouders was mislukt en de gevolgen daarvan kwamen nu op hun eigen hoofden neer. In plaats van Daniël werden ze zelf met hun vrouwen en kinderen in de leeuwenkuil geworpen en deze keer was er geen engel om hen te beschermen. Allemaal werden ze door de wilde dieren verscheurd. Zo nam koning Darius wraak over wat de stadhouders gedaan hadden en net zoals eerder koning Nebukadnezar gaf ook hij een proclamatie uit tot eer van Daniëls God.

Na deze gebeurtenis van Daniël in de leeuwenkuil heeft koning Darius niet lang meer geleefd, maar ook zijn opvolger koning Kores hield Daniël in ere en luisterde naar zijn raadgevingen.

In het laatst van zijn leven kreeg de oude profeet nog een openbaring van de Heer. De ballingschap in Babel zou niet lang meer duren. Binnenkort zou het volk van Juda weer teruggaan naar het oude land Israël. In dat blijde weten, oud en der dagen zat, is de vrome Godsman rustig gestorven in het vreemde land.